

og man vil være i nogen Tvivl om Bidden deraf. Jeg har netop af særdeles dygtige praktiske Jurister hørt stærke Tvivl reise sig om, hvor langt dette rakte, og hvad Meningen var deraf. Vel er det nemlig klart, at det medfører, at der ikke for Gjæld, som Manden har stiftet, kan gjøres Eksekution eller lignende Rettsforfølgning, saasom Afsetning, Arvest opv. i dette Gods, men man kan med nogen Ret opfatte det Spørgsmaal, som ogsaa har været stærkt fremme i det andet Thing: Hvorledes bliver Løsningen i det Tilfælde, hvor der skal finde en almindelig Dggjørelse af Boet Sted? Maa ikke der den Omstændighed, at der i Virkelighed er Formueskæftning mellem Ægtefællerne, være den overveiede og medføre, at denne Særstilling for dette Gods falder bort? Hvorledes stiller Sagen sig, kan man sige, i Konkurstilfælde, hvorledes i Skilsmisjetilfælde, og hvorledes endelig i Dødstilfælde, og da igjen, naar Manden dør først, og naar Konen dør først? Derpaa har jeg hørt meget ulige Besvarelser, og jeg har ogsaa i Landsthinget set stik modsatte Besvarelser. Med Hensyn til Konkurstilfælde tror jeg jo nok, at man vil finde det temmelig sikkert, at der maatte Reglen om, at dette Gods ikke hester for den af Manden stiftede Gjæld, gjælde. Dette følger formentlig af den nøiere Forbindelse, der jo er imellem Reglerne for Eksekution og Konkurs. Det vil altsaa vist blive betragtet som temmelig utvivlsomt, at denne Særstilling for Hustruens Gods maatte gjælde i Konkursboer. I Skilsmisjetilfælde vil det vistnok være mere tvivlsomt; men ogsaa der maatte man vel antage, at forsaavidt Boet ikke kunde strække til til Kreditorernes Dækning, maatte Hustruen kunne fordræ sit Særværdigt udenfor, saa at det ikke kom til at tjene til Dækning for den Gjæld, som Manden havde stiftet, altsaa med andre Ord, at dette Gods gif ind i hele Fællesboet, men dog saaledes, at Hustruen kunde fordræ det holdt udenfor, forsaavidt det krævedes til Dækning af Mandens Gjæld. Men allerede dette er mindre klart. I Dødstilfælde, navnlig i det ene af de Dødstilfælde, der kunne indtræde, nemlig naar Konen dør først, vil det stille sig endmere uklart, hvorledes Forholdet er. Naar Manden dør først, vil Sagen jo nok kunne finde sin Løsning. Naar nemlig Konen bliver sidende i uskiftet Bo, bortfalder aldeles Spørgsmaalet; thi hun overtager da al Gjælden som sin egen, og der bliver da ikke mere nogen Gjæld, som er Mandens, men al Gjælden bliver jo lige saa godt hendes, som den har været hans. I det Tilfælde derimod, at hun ikke sidder i uskiftet Bo, men skrider til Skifte, maatte man vel opstille lignende Regler som dem, jeg før nævnedes i Skilsmisjetilfælde, nemlig at Konens Særværdigt maa gaa ind i Boet til fælles Deling, undtagen forsaavidt det skal kræves til Dækning af

den af Manden stiftede Gjæld. Men i det Tilfælde, at Konen dør først, synes det jo unegtelig at maatte være Meningen, at denne Indskrænkning ophører. Det kan ikke ret vel være Meningen, at det Gods, som Konen saaledes havde haft til Særværdighed, skulde, uanset at der ikke var Tilstrækkeligt til Dækning af Kreditorerne, kunne holdes udenfor af hendes Arvinger og altsaa gaa i Arv, uagtet Kreditorerne ikke fik Dækning. Dette erkjendtes ogsaa, tror jeg, i Landsthinget af den høitærede Justitsminister. Han mente, at det var en Selvfølge, at da maatte Indskrænkningen falde bort, men jeg tror, at det vistnok maa erkjendes, at saaledes som Lovforslaget er affattet, vilde det modsatte Resultat være det, som maatte komme ud af det. - Da maatte det vistnok antages, at selv i saadanne Tilfælde vilde saadant Gods ikke kunne anvendes til Dækning af Gjæld, som var stiftet uden Hustruens Samtykke, og det kan ikke negtes, at dette vilde være meget anomalt. Man disputerede meget i det andet Thing om, hvorledes dette skulde fortaas. Et Medlem sagde, at det var ganske soleklart, at i Dødstilfælde bortfaldt denne Begrænsning. Et andet Medlem sagde med en vis Føje, at det stod der ikke Noget om i Lovforslaget, og jeg tror derfor, at det dels for at bøde paa den Uregelmæssighed, der derved vilde fremkomme, dels for overhovedet at klare Betydningen af disse Ord overfor de forskellige Tilfælde af Konkurs, Skilsmisse og Dødsfald vil være hensigtsmæssigt, at man vedtager et saadant Ændringsforslag som det, jeg har tilladt mig at stille til § 1, hvorefter det klart siges, at der i Hustruens levende Live ikke kan søges Fyldestgjørelse i dette Gods, altsaa hverken ved Eksekution eller Skifte, for Gjæld, som Manden har stiftet uden Konens Samtykke, hvorimod, naar Hustruen er død, denne Begrænsning ikke vil finde Sted, men de hidtil gjældende Regler ville blive fulgte. Dette Forslag, som kun gaar ud paa en formentlig nødvendig Klarelse og tillige en Hjælpelse af en Anomali i Loven, antager jeg ikke vil kunne udsætte Loven for nogen som helst Fare. Der er ikke nogen Grund til, at det skal berede Loven nogen som helst Usikkerhed i det andet Thing. Man vil tværtimod vistnok der finde, at det er en Klarelse.

Andre Ændringsforslag har jeg ikke fundet det nødvendigt at stille til Lovforslaget. De Tvivl, man i det andet Thing har opkastet med Hensyn til adskillige andre Punkter, tror jeg ikke med Nødvendighed kræve nogen Løsning ved udtrykkelige Bestemmelser i dette Lovforslag eller Ændringer deri. Man har saaledes f. Ex. sagt, at, som Lovforslaget var affattet, stod der egentlig alene deri, at Konen kunde raade over de afhørende erhvervede Gjenstande uden Mandens Sam-